

Ὁ σιὸρ Τσιγγρὸς ἔμιλει
μὲ παράπονο πολὺ.

Ἴντα ἄκανα, διοβόντρον γυιοὶ καὶ Μαραθωνομάχοι
καὶ ὄλοι ἴστοῦ σιὸρ Τσιγγροῦ ξεσπάτενε τὴ ράχη;
Ἐν ἤκαμα γιὰ χάρι σας ἀνώγερα καὶ κατώγερα;
μὴ ἐν σκοπεύω ἄματις καὶ ἄλλα νὰ σᾶς κᾶνω;
Ἴντα μοῦ πιπιλίζετεν τὸν νοῦ μου μὲ τὰ λόγια
κι' ἐγὼ μὲ σᾶς ὀλημερις τὴν κεφαλὴ μου χᾶνω;

Σεῖς ὄλα θέτεν καὶ καλὰ νὰ γίνουν μάνι μάνι,
ἔσεῖς ἐν πρόπει μὲ καλὸ κανέννας νὰ σᾶς πλάνη.
Ἐσεῖς κι' ἐκείνον κᾶνετεν ποῦ τᾶχει τετρακόσα
νὰ γίνη διαολόλωλος μὲ τὴν κακὴ σας γλῶσσα
καὶ χᾶνει ὁ κακόσορτος Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
καὶ καταντᾶ ἴστο ὕστερο μὲς ἴστοῦ Δρομοκαίτη.

Ποιὸς δαίμονας μ' ἐφώτισε νᾶλθῶ ἐδῶ ἀπ' ἐξω
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μὲ ἀραροὺς νὰ μπλέξω
καὶ κάθε τόσο νὰ σκορπῶ καὶ νὰ ἔσοδεύω γρόσα,
νὰ τοὺς μαθαίνω ἀρχοντιὰ, εὐγένειαν καὶ πάστρα
κι' αὐτοὶ νὰ μοῦ φορτώνωνται καὶ νὰ μοῦ λένε τόσα,
ποῦ ἤπρεπε νὰ μ' ἔχουνε βασιλικὸ ἴστη γλάστρα;

Καὶ πάλι ἴστον σιὸρ Τσιγγρὸ ξεσπᾶνε οἱ διαβόλοι
καὶ μὲ φωναῖς ζαλλζουνε τὸν Νικολῆ μου ὄλοι.
Σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρο ἴστον κόσμον ἐν ἀρέσει,
σιὸρ Τσιγγρὸ θὰ γκορμισθῆ, σιὸρ Τσιγγρὸ θὰ πέση,
σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρον σὰν τᾶχυρο θ' ἀνάψη,
σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρο μὲ νύχτα θὰ μᾶς κᾶψη.

Σιὸρ Τσιγγρὸ θὰ χᾶσωμε ταυγά καὶ τὰ Πασχάλια,
θὰ πέσουνε τὰ πατερὰ νὰ σπάσουνε κεφάλια,
σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρο ποῦ ἤκαμες ἀξίζει
γιὰ τῆς ἀρκούδαις μοναχά, ὅποῦ φοροῦν προβιαῖς,
ἴστο θέατρο, σιὸρ Τσιγγρὸ, ὁ κόσμος τουρτουρίζει
καὶ εἰς τὸν Ἄδη ἄρηγορα θὰ στείλη караβιαῖς.

Σιὸρ Τσιγγρὸ, ἴστο θέατρο ἢ πόρτες ἐν σφαλοῦν,
σιὸρ Τσιγγρὸ ἴστο θέατρο νερὰ κατακυλοῦν,
κανέννας ἴστην παράστασι ἐν ἔχει τὸ μῆγαλό του
κι' οὔτε ἔμπορεῖ τὴν μουσικὴ καλὰ νὰ καταλάβη
καὶ ἂν ὁ κόσμος μὲς σ' αὐτὸ εὐρῆ τὸ διάβολό του
ἔσθ θὰ φταῖς, σιὸρ Τσιγγρὸ καὶ ὄχ' οἱ ἐργολάβοι.

Αυτά και άλλα πότερα μου λένε κάθε τόσο
κι' εγώ με τούτους εν' μπορῶ μὴ ὦρα νὰ γλυτώσω.
Μὲ σὰς ἐν πρέπει ἄνθρωπος νὰ φαίνεται καλός
κι' ὅσα καλὰ σὰς ἤκαμε θὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα...
κάποιου 'χαρίζαν γάδαρο κι' ἐκείνος ὁ λωλός
μὲ προσοχὴ τὰ δόντια του ἐκύτταζ' ἕνα ἕνα.

"Ἐτσι καὶ σεῖς, διαβόντρου γυιοὶ καὶ Σαλαμινομάχοι...
ὅσο ἐν ἦταν θέατρο ἐσκούζειεν γι' αὐτό
κι' ἐτρέχετεν 'στοῦ Μπούκουρη νὰ πέρνετεν συνέχι
καὶ τώρα ποῦ σὰς τῶκτισα ἐν δίνετεν λεπτὸ
καὶ κάθε τόσο 'βρίσκετεν πῶς ἔχει καὶ κουσούρια
καὶ πῶς ἀξίζει μοναχὰ γι' ἀρκούδαις καὶ γαδούρια.

'Εγὼ ἐν ἤπρεπε γιὰ σὰς τὰ γρόσα μου νὰ δίνω,
ἐγὼ ἐν ἤπρεπε γιὰ σὰς τὸ θέατρο νὰ κάνω,
νὰ τρέχετεν 'στοῦ Μπούκουρη τὸ χάλαιρο ἐκείνο
καὶ πάντ' ἀβδέλλαις νάχετεν 'στὸ γόφο σας ἀπάνω.
Τέτοια γουρούνια ἤσαστεν καὶ τέτοιο σὰς ἀξίζει
καὶ φαίνεται λιγομυαλῆς ὁποῦ γιὰ σὰς φροντίζει.

Κι' ἂν τὸ καινούριο θέατρο γκρεμίσῃ ἕνα βράδυ,
ἴντα σὰς μέλει ἄματις, διαβόντρου μου σκαρτάδοι;
μήπως ἐν εἶναι ἄματις τὸ θέατρο 'δικό μου
κι' ἂν πάθῃ τίποτε κακό, ἐν θᾶναι γιὰ κακό μου;
Θὰ πέσῃ 'στὴν καμποῦρα μου ἀπάνω ἡ ζημιὰ,
χωρὶς δεκάρα τοῦ Τσιγγροῦ νὰ δώσετεν καμμιὰ.

Κι' ἂν τύχῃ μὲς 'στὸ θέατρο κανεῖς νὰ σκοτωθῇ
κι' ἂν ἀποβάλλῃ ἀξαφνα καμμιὰ χοντρή γυναῖκα,
τὸ ἔθνος, ζαγλαντάκηδες, μ' αὐτὸ ἐν θὰ χαθῇ
κι' οὔτε ὁ κόσμος χάνεται ἂν λείψουν πέντε δέκα.
Μήπως οὐ τόσα θέατρα ποῦ κίτσουν 'στὴν Εὐρώπη
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐν χάνονται ἄθρῳποι;

Μὰ εἶμαι πρὸ λωλός ἐγὼ ποῦ κάθουμαι καὶ δίνω
γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο μου κοντὸ λογαριασμό,
ἀφοῦ τὸ νέο θέατρο μὲ ὄλα του τᾶφίνω
παντοτεινὴ κληρονομιά 'στον Εὐαγγελισμό.
Καὶ ὁποῖος ἀθεόφοβος κακὸ γιὰ 'μένα πῆ,
αὐτὸς ποτέ, νὰ σὰς χαρῶ, δὲν θᾶχῃ προκοπή.

Φθάν' ἡ ἀχαριστία σας καὶ ἡ ἀδιαντροπιὰ
καὶ μὴ πολυζαλίζετεν τὸν Νικολῆ μου πιά.
'Εγὼ γιὰ οὐκ ἠξώδεψα τὰ μαλλοκέφαλά μου
καὶ ἤκαμα τὸ σπῆτι μου χοροδιδασκαλεῖο,
μὰ σεῖς, λωλοὶ, ξεχάνετεν τᾶμέτρητα καλὰ μου
καὶ εἰς τὸν Ζάππα δίνετεν τιμὴ καὶ μεγαλεῖο.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δὴδ' 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Τὰ γρόσα ποῦ σὰς 'σκόρπισα ἐπήγανε χαμένα,
ὄλα σ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντῆ καὶ τίποτα σ' ἐμένα.
Αὐτὸς ἐδῶ, αὐτὸς ἐκεῖ, αὐτὸς ἀπάνω κάτω
κι' ὁ βασιλὴς τὸν ἤκατσε μὲς 'στ' ἄλλο τὸ φουσατό
καὶ ἤφαγε ὁ Κωνσταντῆς μ' ἀνθρώπους ἕναν κι' ἕνα,
σὰν νάταν Πρίγκηπας κι' αὐτὸς, σὰν νάταν σὰν κι' ἐμένα.

'Αλοὶ! ἀλοὶ! ὁ κουζουλὸς ἴντα 'παθα καὶ πάλι!..
τοῦ Κωνσταντῆ ὁ ἐρχομὸς ἐν μ' ἄφηκε κεφάλι.
'Ἡσβυσα ὁ κακόσορτος μὲ τὸν διαβόντρου Ζάππα,
σ' αὐτὸν Παλάτι ἀνοικτό καὶ 'στὸν Τσιγγρὸ μὴ φάπα,
γιὰ τοῦτον τὰ σιμάματα, γιὰ τοῦτον τὸ τραγοῦδι
καὶ δέκα τύφλαις μοναχὰ γιὰ τὸν Τσιγγρὸ τὸ βοῦδι.

Καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ 'στὸ θέατρο ἀκόμη θὰ 'ξοδέψω
καὶ ὄλα τὰ κουσούρια του σὲ 'λίγο θὰ βολέψω.
'Ἄλλ' ἂν καὶ μ' ὅσα γίνουνε καὶ τότ' ἐν σὰς ἀρέσῃ
κι' ἐν πάψετεν μὲ τῆς φωναῖς ταυτῆς μου νὰ τρυπάτε,
τότε κι' ἐγὼ 'στὸ δαίμονα σὰς στέλλω γιὰ πεσκέσι,
τότε κι' ἐγὼ θὰ σὰς εἰπῶ «μὴ σώσετεν νὰ πᾶτε».

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελίαις.

Σ κ ὁ κ ο υ ' Η μ ε ρ ο λ ὄ γ ι ο ν μὲ πράγματα τρελλὰ,
ἀστεῖα διηγήματα, ποιήματα πολλά.
Σ' αὐτὸ θὰ 'δῆς τὰ μούτσουνα τῶν συγγραφέων ὄλων,
ποῦ 'στὸ 'Ημερολόγιον σπουδαῖον παίζουν ρόλον,
μὰ ἔχει καὶ τὴ μούρη μας μέσα 'στῆς ἄλλαις μούραις,
ὁποῦ τῆς πρέπουν φάσκελα καὶ χίλιας δὴδ' μουντζούραις

Βιβλιοθήκη Νομικὴ Λυκοῦδη-Φιλαρέτου...
κι' αὐτὴ μετὰ κομψότητος ἐκδίδετ' ἐξαιρέτου
ἀπὸ τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου
καὶ εἰς αὐτὴν καθέννας μας θὰ εἴμπορῇ νὰ ἴδῃ
τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἔννοιαν τῶν λειτουργούντων Νόμων,
πωλεῖται κατὰ σώματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόμον.

Σαφῶς τοῦ Ἰωάννου Φλάχ, βιβλίον θελκτικόν,
μεταφρασθὲν πιστότατα μὲ λόγου εὐκομψίαν,
πωλεῖται δὲ 'στὸ κάλλιστον τῶν Περιοδικῶν,
μὲ ἄλλους λόγους 'στὴν Κλειώ, ποῦ βγαίνει 'στὴν Λει-
ψίαν.

'Εβγῆκαν Νύκτες 'Αττικαὶ τοῦ Σπύρου Παγανέλη,
ποῦ στάζει τὸ κοντύλι του γολῆμαζι καὶ μέλι.
Τοῦ συγγραφέως τὸνομα πρὸς σύστασιν ἀρκεῖ
καὶ πάει ἔτσι κουτουροῦ ἢ κάθε κριτικῆ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομὴ
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, —πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.